

1 – Beloofd

handen wassen na het lezen

Het is zo raar.
Ik wil je knuffelen,
een kusje geven in je haar.
Maar het mag niet.

De deuren dicht –
ik blijf hier
en jij moet daar.

Ik doe het toch!
Ik knuffel
en ik zoen je
in mijn hoofd.
Daar mag het wel,
en hoe!

(De echte kussen krijg je later,
da's beloofd.)

Siska Goeminne

2 – Vogeltje

afstand houden bij het lezen

Hé, dit is toch
wat ik altijd al wou –
meer tijd voor alles,
ook voor jou?

Maar nu het plotseling
zover is,
blijkt het de drukte
die ik mis.

(Vogeltje, gij zijt gevangen.
Naar gewoel zult gij verlangen.)

Lach en praat me
dus maar bij,
bel en mail
en skype me vrij!

Siska Goeminne

3 – Blij met jou

Luchtkusje,
afstandzoen,
wilde zwaai,
verre aai.

Vlinderwuijfe,
videokus,
warme lach,
weidse 'dag!'

Grote groet,
smaksnoet,
luide 'hoi',
stille brief.

O, wat zijn we creatief
om de ander te vertellen:
blij met jou,
ik vind je lief.

Siska Goeminne

4 - Komt goed

Het is zo stil in onze straat.
De lucht felblauw, de auto's weg,
de bussen leeg, en verderop
een klok die traag de uren slaat.

De merels fluiten vogelvrij,
de kerselaar is lenteklaar,
en bij het frietkot op de hoek
staan mensen in een lange rij -

stilaan wat coronamoe,
de maskers op, de mondjes toe.
De blijheid lijkt een beetje kwijt.
Waar is de fut? En waar de moed?

Maar dan lees ik wat er met krijt
op de stoep in onze straat
in kinderschrift geschreven staat:

het komt goed!
♡

Siska Goeminne

5 – Het mag eens gezegd!

Mensjes zijn een rare soort,
dat heb ik altijd al gedacht.
Maar dat ze dít
zo zouden kunnen ...
Had jij dat ooit verwacht?

We krioelen hier al eeuwen rond
– dicht als miertjes op de hoop,
druk als bijen in het nest –
maar nu het moet, blijven we weg
en doen zo vreselijk ons best

om niet te buurten of te feesten,
zelfs niet naar het park te gaan,
niet te hoesten of te niezen,
niet te aaien, zoenen, zitten,
overal netjes in een rij te staan.

Na eeuwen plots verenigd
in het samen binnenblijven –
lastig, maar zoals het hoort.
En wat doen we dat gewéldig.
Mensjes zijn een straffe soort!

Siska Goeminne

6 – Die dag

Ik zit heel knus
onder een deken,
buiten schijnt de zon
en op het scherm
lach jij naar mij.

We praten even – koetjes,
kalfjes – en zomaar, plots,
worden we triest
van het verlangen
naar dichtbij ...

Je woont te ver
om langs te gaan,
te zwaaien
of een zoen te gooien,
jou even in het echt te zien.

Ik verlang zo
naar die dag waarop dat
eindelijk weer mag.
Dan ... dan vlég ik naar je toe
en kus ik je voor tien!

Siska Goeminne